«Лісова пісня» Лесі Українки як фольклорна скарбниця української літератури. 10 клас

Коли для зміцнення здоров'я Лесі Українці довелося проживати на чужині, в далекій Грузії, народилася в її душі велика туга за лісами, серед яких вона провела найкращі дні свого життя. Письменниця була закохана не тільки в природу Полісся, а й в народ, серед якого жила. Вона вивчала його мову, пісенну творчість, обряди і звичаї, культуру й побут, уважно слухала й запам'ятовувала різні перекази, цікавилася історією поліського краю.

В далекому Кутаїсі згадалися геніальній співачці «Досвітніх огнів» ті чудові місячні ночі, коли вона, зачарована поліськими легендами, крадькома бігала по лісу з надією зустріти справжню золотокосу Мавку, з якою «познайомилася» в селі Жабриця, щоб потім все життя не розлучатися з нею. У дитячому віці була не одна цікава подорож Лесі до вічного, невичерпного джерела — фольклору, яке збагатило її чудовим матеріалом, що потім перетворився під її чудодійним пером на високомистецькі твори. Звернувшись до фольклору рідного народу, письменниця сягнула вершин поетичного мистецтва, написавши драму-феєрію «Лісова пісня».

Усі мелодії, що поетеса вибрала для «Лісової пісні», — то все мелодії Полісся, мелодії вічної живої музики в природі, що чула вона їх в дитинстві. Саме такими піснями пробуджує Лукаш весну. Вже в пролозі ми потрапляємо в царство фольклорних образів, витворених фантазією мешканців Волинського Полісся. Перед читачами постають Потерчата, Русалка, Водяник. Кожного з них Леся Українка зображує відповідно до легенд і повір'їв, але вносить і свої деталі в їх характери. Далі читач має нагоду зустрітися з Лісовиком, Мавкою, Перелесником та іншими мешканцями лісу.

Головною дійовою особою є Мавка. За народними повір'ями, Мавка — це казкова істота, лісова русалка, що заманює хлопців у ліс та залоскочує їх до смерті. Але Лесина героїня є втіленням ніжності й доброти. Вона постає перед нами красивою дівчиною, з розпущеними косами, в ясно-зеленому одязі. У народній творчості Водяник — це злий дух, що живе в річках, озерах, болотах і приносить людям нещастя, злидні тощо. У «Лісовій пісні» Водяник не такий вже і злий, але змальований так само, як і у фольклорі: «Він древній, сивий дух, з довгим волоссям і бородою». Лісовик — це також міфічна істота. Він — малий бородатий дідок, меткий рухами, з поважним обличчям. А ось і Злидні, що за народними переказами, приходять до тих, хто не любить природу. Отже, і Мавка, і Лісовик, і Куць, і Потерчатка, і Русалка та інші дійові особи не вигадані. Нічого випадкового в творі Лесі Українки немає. Про це свідчить і той факт, що Мавка перетворилася «у вербу з сухим листям та плакучим гіллям», а не в якесь інше дерево. Адже верба має здатність воскресати. Навіть із порубаного і недбало кинутого на землю вербового кілка виростає дерево:

Легкий, пухкий попілець
ляже, вернувшися, в рідну землицю,
вкупі з водою там зростить вербицю,
стане початком тоді мій кінець.
Отже, «Лісова пісня» — це гімн природі, загадковість і таємничість якої завжди вабили і лякали людину. Це гімн повір'ям, переказам, легендам, що створювалися народом, який мав світ за «казку, повну чудес, таємничу, цікаву».